

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PECSETT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:

PECSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi fel

Káprázatok.

Pécs, 1896. június hó 12.

(*) Lezajlottak az ünnepségek, kezdődik újra a politikai küzdelem. Még fülünkben csengenek a királyi szavak, melyek elhangzásukkor annyira elkápráztatták szemünk, hogy nem értünk reá meglátni a kiáltó ellentétet, mely a király ajkára adott szavak nagyszerűsége és meglevő állapotaink silánysága között uralkodik.

Nagyon jól tudjuk, hogy maga az egész aktus, midőn a király alkalmat vesz magának politikai enunciációkat tenni, a felelős kormány intézkedései szerint történik. Ez fogalmazza meg a beszédeket és a minisztertanácsban jól meghányt beszéd lesz az, ha annak fölolvásásába a király beleegyezik, melyet a szélrózsa minden irányába elröpít a táviró. Következésképpen a mindenkori kormány érdeme, ha a szép szavak tettekben valósulnak meg, és annak a hibája, ha oly szavakat mondhat el a királylyal, a melyeket nem követhetnek megfelelő tettek. Vagyis az ünnepségek keretébe illesztett káprázatos beszédek, már eleve ilyen célzattal gyártódtak, a mi ismét a kormány büneül rovandó föl: mert a tények hatalmasan megcáfolják, hogy azok valóra váljanak.

Vörös fonálként húzódik át az egész királyi beszéden az Ausztriával fennálló szövetségnek megváltozhatatlansága, mintha ez legalább is egy második ezredév tartá-

mára volna berendezve. A cáfolat még aznap, midőn a beszéd elhangzott, megérkezett Bécsből az osztrák renuncium alakjában, melyet a kvóta-kérdésben hozzánk menesztettek.

Igy lőn a magasztos hangulatból csakhamar a legszárazabb próza, mely alaposan megcáfolja azokat a király ajkára adott szavakat, hogy Ausztria mindig védelmére sietett a létfeltételeiben megtámadott magyar államnak. Köszönjük az olyan védelmet, midőn kényszer-szövetéségeink még mélyebben akarnak vájkálni zsebünkben, mint eddig, de nem kérünk belőle. Megtanított bennünket a história arra, hogy évszázadok óta a mi veszély állami létünket fenyegette, annak forrása mindannyiszor az osztrák hatalom terjeszkedő önkénye volt. Tudja ezt minálunk minden iskolás gyermek, ezer Schwikker sem irtja ki belőlük s hiába, a valóságot még a legcsillogóbb frázisokkal sem lehet elűzni.

Az alkotmány védő bástyáinak nevezte a királyi beszéd a vármegyéket. Valóban azok voltak. A mikor Bánffy báró ezeket a szavakat a király ajkára adta, nem igen hiszszük, hogy képes lett volna megmagyarázni ezeknek politikai és történelmi jelentőségét. De ha lett volna is erre bátorsága, az marad még mindig rejtély, hogy miképpen lehetséges mégis, hogy ilyen aranyigazságokat mondó királynak a kormánya a megyei önkormányzat teljes megsemmisítésére tö-

rekszik, sőt még a király által hangoztatja a közigazgatás államosítását.

Jól tudjuk, a király csak uralkodik, de nem kormányoz, és az egész rejtély meg lesz fejtve, ha előtérbe állítjuk azt a rég divó politikai rendszert, mely a „vakuij magyar!” elvére van alapítva. Hisz ha tovább megyünk azon a királyi beszéden, mindjárt ott találunk egy másik káprázatos kifejezést, mely a magyar nemzet lángoló szabadság szeretetét motiválja. Noshát ez a mi faji szabadság szeretetünk volt az, mely nemzeti létünket éppen az utolsó három évszázadban nem csupán a törökök részéről fenyegető katasztrófák ellenében fentartotta. Persze, rögtön a maga értékére devalválódnak e nagyjelentőségű szavak s pillanatnyi elragadtatásukat, mely a környezetet a szó elhangzásakor viharos éljenzésre készítette, leszállítják, midőn meg-gondoljuk, hogy csak egy Bánffy b. és hozzá méltó társai képezik kormányunkat, kiknek gyámoltalansága mellett alig-alig remélhető, hogy szabadsághőseink emlékezetének kegyelete nem lesz többé számúzve a hivatalos Magyarország köréből.

Ha öntudatosan, becsületes szándékkal gyártódtak ezek a királyhoz méltó szavak és nemcsak frázis értékeknek voltak szánva, melyeknek egyetlen rendeltetésük a pillanatnyi hatás, úgy akkor legkevésbé sem tudjuk megmagyarázni, hogy miért nem hozatta haza a millenniumra, a mint ezt egyik képviselőházi határozat elrendeli,

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Fekete az élet színeiből.

Eszre sem vette, mikor a doktor belépett hozzá. Fenn ült az ágyban, s a takaróján szétterítve az új ecetgyár részvénytársaság programját olvasta. Nagyon rosszul olvasott, de azért mindent megértett szószóra.

— Hát mi baja Repara ur? — szólította meg a doktor az olvasásba merült vén csehet, amint megállt az ágya előtt.

Repara egyet sóhajtott, egyet nyögött, végig simította kezével a homlokát, az ecetgyár-részvénytársaság programját összehajtotta s lefeküdt a párnákra.

— Beteg vagyok — nyögte végre, mikor mindezzel készen volt.

— Azt látom — szólta a doktor — hát mi a baja?

— Meghalok — felelte mély meggyőződéssel Repara Mátyás.

— Azon módon, — mosolygott a doktor, leülve az ágy mellé. Pedig nem szeretne meghalni mi?

Repara elgondolkozva nézte a szoba plafondját.

— Nem — mondta halkán — szeretnék örökké élni.

A doktor kacagott. — Teringettét Repara ur, maga tréfás gyerek. De hát ilyen dúsgazdag ember megszerezheti magának azt a gyönyörűséget, hogy örökké éljen.

Repara megkapta a doktor kezét.

— Hogy élhetek örökké? — kérdezte mohón — mennyibe kerül az?

— Hagyja a vagyonát jótékony célokra s az emléke örökké élni fog a szegények szívében — felelte szárazon a doktor — elundorodva a vén cseh mohó életvágyától.

Repara csalódottan eresztette el a doktor kezét.

— Soha! — felelte dühösen. — Nekem sem adott soha senki egy krajcárt sem. Jótékony célra! Talán bizony iskolákra mi?

— Arra — intett fejével a doktor. — Ez a legnemesebb célja az adakozásnak.

Repara elkéült mérgében s dühösen felült az ágyban.

— Hát nézze doktor ur — rikácsolta — maga azt hiszi, hogy amit én keservesen szereztem, azt bolondok házának az építésére hagyjam? Mit? Hát az iskola nem bolondok háza? Nem több okos ember volt, mikor még nem volt annyi iskola? Nem több becsületes ember volt, mikor nem volt annyi templom? Mi? Hát tanított engem valaki egy betű írásra, vagy adott nekem valaki csak egyszer egy darab kenyeret, hogy jólakjam?! Mikor mint vándorló iegény bejöt-

tem Magyarországra s ha utkösbén az éhség koldulásra kényszerített, mindentűt azt mondták: dolgozzam. Hát dolgoztam. Dolgozzék minden ember s ne akarjon erőnek erejével megbolondulni.

— Szép, szép — hagyta rá a doktor — csak azt szeretném tudni, ha meghal, mit csinál a millióival? Vagy a kincstár gondviselésére bizza?

— De nem halok meg! — kiáltotta a vén cseh.

— Csak csendesen — csitította a doktor. — Az elébb egész meggyőződéssel mondta, hogy meghal, most meg hogy nem. Az előbbi bizonyosabb. És ha meghal, ki lesz az örököse? Nem gondolkosott még erről? Nincsenek rokonai vagy gyermeke?

— Nincs, nincs — tiltakozott Repara.

— Pedig úgy beszél, hogy volt egy fia; a gazdasszonya volt az anyja. Régi mese. Van vagy 25 esztendő. Igaz, nem igaz?

— Nem igaz; nem az enyém volt.

— Jó. Most már állapítsuk meg betegség felől a diagnózist. Mióta beteg?

Repara gondolkozott.

— Azt hiszem, a mióta élek, mindig beteg vagyok, de sohasem feküdtem, csak most egy hét óta.

A doktor összeráncolta a homlokát. — Egy hét óta fekszik és csak most hivat!

a nagy szabadsághősnek, II. Rákóczi Ferencnek hamvait; no meg miért tartja egy kormányparti bizottság által konfiskálva azokat a százezreket, a melyek másik nagy szabadsághősünknek, Kossuth Lajosnak szobrára nemzeti közadakozásból beérkeztek. Igen, mert a magyar hazafiságot odafönt Bécsben rebellis elméletnek tartják és közjogunkat, szabadságunkat forradalmi közjognak minősítik. Bánffyék pedig, meg valamennyi magyar kormány ennek a titkos bécsi hatalomnak a szerződött szolgálói, következőleg ne várjunk tőlük egyebet, mint a mit eddig láttunk.

Bizony-bizony ha a politika szónak jó magyar fordítását akarjuk adni, a leg helyesebbnek látszik, ha adott viszonyaink közt uri huncutságnak fordítjuk, hisz csak így lehetséges, hogy mást hirdetnek és mégis mást cselekesznek. Ha nem a „vakulj magyar!“-féle elv járná, akkor miért nem némulnak el a magyar határon belül a hivatalos „Gotterhalte“ hangjai; miért nem pusztulnak el várainkról, kaszárnyáinkról a kétfejű sasok és a sárgafekete lobogók; miért kell hordaniok honvédségünk tisztjeinek a sárgafekete kardbajtákat. Azért, mert nincs magyar hadsereg, a mi a hatalom és önállóság legpregnansabb kifejezője; igen, mert hű (?) szövetségünk fél ám ettől a magyar hadseregtől, mióta Issaszegnél, Szolnoknál és sok-sok helyen kiporoltatott.

Pedig hát ez a mai nemzedék egészen más, mint a régi. Hisz szemtanúi voltunk, hogy a kuruc-zászlók meghajoltak a törvényes magyar király előtt és a király önkénytelenül, mert erre nem számítottak azok az urak, a kik kéziratokkal szokták ellátni az uralkodót, magasztalta a kuruc szabadság szeretetét s magasztalta az idegen uralom alól való felszabadulást folytatótt küzdelmeinket.

Igen, mi küzdöttünk, küzdünk az idegen uralom ellen és az az életerős ifjuság, a mely bemutatatta erőit a király előtt az ünnepségek alatt, a mely levált

majd bennünket, ha férfikorba jön, ezentul is igazi kuruc szabadságszeretettel, szívóssággal fog küzdeni a kivivandó magyar szabadságért.

Most is, mint évszázadok óta, az osztrák uralom az, a mely ellen küzdünk. Ez csorbítja meg alkotmányunkat, ez csúfítja meg állami önállóságunkat, ez tesz szegénynyé, ez el ki mindenünkből, ezért a politikai agyrémért huzzák ki a földnépe alól a földet, az utolsó párnáját, ezért kellett millió meg millió magyar fiunak elvérzeni.

De mi bizunk erősen az idők jobbrafordulásában, midőn majd nem lehet káprázatokkal türelemre bírni ezt a nemzetet és egyre hangosabban kezdi követelni jogait és ősi szabadságait. A komédiások és széltologatók majd elmehetnek Grácba, és midőn igazi hazafiak kerülnek a kormányra, lehetetlen föltennünk, hogy a mi koronás királyunk ne legyen a legelső vezére nemzeti törekvéseinknek, mely egy erős, hatalmas és boldog Magyarország mellett a világ legboldogabb uralkodójává tenné a legelső magyar embert.

H i r e k.

Pécs, 1896 június 12.

Risum teneatis, amici!

Klasszikusokban járatlan olvasók kedvéért ezennel kijelentjük, hogy a címül vett latin idézet korán sem azt jelenti, hogy:

— Kibic, fogd be a szádát!

s nem is felel meg annak a fekölt szellemnek, a mi ebben a német mondásban talált kifejezést:

— Halt's Maul!

hanem szó szerint annyit tesz:

— Tartsátok vissza a nevetést, barátim! igazabban pedig:

— Rajta, kacagjatok! . . .

Nos hát, csak tessék nevetni, kacagni, mert valóban kacagtatóan neveléses, vagy ha úgy tetszik, nevelésesen kacagtató az a história, a melyik most megese a torony alatt.

Tehát meghal. Ó, a milliomos, a leg gazdagabb ember nemcsak a városban, hanem az egész megyében is. Meghal, mint az utolsó favágó, a kinek anyyija sincs, a miből eltakarítsak a föld színéről. —

Meghal, meghal! Mi is az? Sohasem gondolkozott erről. Sohasem ért reá. Egész életében dolgozott, számolt jött, ment, futott, rosszul evett kezezet aludt, sok házat, földet, papirokat szerzett és most meghal. Nem sokára megszűnik a szive dobogni, a vér ki fog benne hűlni, a szemei lecsukódnak s aztán belé teszik egy koporsóba, leszögezik és leeresztik a földre.

Tehát ezért élt. Egyetlen egy célért: hogy meghaljon Erre a célra sohasem gondolt. Az ő élete az volt: hogy a házaiból jó jövedelmet huzzon a földjei jó termést hozzanak, a papirjai emelkedjenek, a gyárai első versenyképességgel birjanak, az emberek kicsi bérért sokat dolgozzanak és nagy kamatot fizessenek a kölcsönre. És ime most meghal.

De hát mi lesz a gyáraival, ház és földjeivel, értékpapirjaival meg a pénzével? Kéi lesz most mindez?!

Ez — a gondolat kifeszítette homlokán az ereket s kikergette az ágyból. Felöltözött és oda vánszorgott a vas szekrényéhez. Kinyitotta ennek ajtaját a hol éktelen sok átnyalábolt papiros gazdag emberek, szegény

Tudvalevőleg a műbörgyártás tiltva van nagy Magyarországon. Annál természetesebb tehát, hogy műborokat derűborura gyártanak s még természetesebb, hogy e műbörgyártást sohasem a borfináncok, hanem mindig a műbörgyártó jóakarói vezetik észre, a kik aztán rendszerint feljelentik szeretett felebarátjukat a tilos műbörgyártás miatt.

Ilyen feljelentés érkezett a kora tavasz egyik esős napján a városi tanácshoz is, melyben arról volt szó, hogy egy bornagykereskedő pincéiben műborok is vannak.

A tanács a feljelentés következtében utasította a rendőrkapitányságot, hogy a műborokat abban a bizonyos pincében foglalja le és vizsgálta meg, vajjon a törvény szakaszainak megfelelőleg van-e az előállítva, vagy pedig nem s így elkobzandó?

A rendőrkapitányság el is járt a dologban és talált is abban a bizonyos pincében egy 250 hektoliteres hordóban műbort, melyből aztán lepecsételt üvegekben küldött fel az országos borvegyészeti vizsgáló bizottsághoz egy adagot felülvizsgálás végett.

A felülvizsgálat eredménye az lett, hogy a szakvélemény megállapította, miszerint a műborban nemcsak a törvény engedte spiritus és cognac van meg, de megvan benne hatalmas mennyiségben a tiltott glicerín és fuchsin is s így a közhasználatra mint élvezeti szer ártalmas.

A szakvélemény leérkezett a főkapitányhoz, a kinek ezek szerint feladata lett volna most a műbort denaturáltatni, vagyis mint műbort megsemmisíteni.

Azonban a főkapitány nem azért főkapitány, hogy ne tudna néha önállóan is gondolkozni. Ily önállóan gondolkozott most s a szakvélemény dacára is felszabadította a műbort a zár alól.

Az illető bornagykereskedőnek az első dolga volt, természetesen, túladni a veszedelmes műboron s ezt meg is tette.

Igy hát a dolog rendben lett volna, ha azok a bizonyos jóakarók annyiban hagytak volna. De nem hagyták ám annyiban, hanem megfelebbzték a főkapitányi rendelkezést a belügyminiszterhez.

Most aztán lecsapott a villám a torony alá.

A belügyminiszter felkéri most az összes aktákat felülbírálas végett s ma össze is csomagolták az egész paksamétát. A pak-

emberek váltói, szerződéses, okiratok temérdek papirpéncs csomagok tárultak szeméi elé.

Elnézte mindezt hosszan és gondolkozott rajta örült dühvel, hogy kéi lesz most mindez? Mikor a tehetetlen düh kifárasztotta, leült egy székre. A szobában sötét volt, kint beakonyodott s a korai őszi eső lassan, finoman szitált.

Odahuzta a széket az ablakhoz, kinyitotta azt s kinézet rajta.

A másik utca végén, a templomban, megcsendült az esteli harang. A haza siető munkások megemelték kalapjaikat, az asszonyok, gyermekek keresztet vetettek magukra.

Reparának valami idegen erő szintén a homlokára, meg a mellére tette ujjait. Régen volt utoljára, mikor ő még az Istenre gondolt. Most a harang mély hangja, az emberek egyszerű, természetes áhitata elérzékenyítette. Szeméi nedvesek lettek. Egyik köny a másik után futott le arcán s bent a szive körül úgy érezte, mintha ott egy nagy sebet valami titkos kéz leszakított volna, a minek helye mint egy fájó mélység sötétlett reá.

Ez a mélység a szeretet kitöltetlen helye volt: a család helye.

Óh, mit nem adott volna most egy fiúért, a mi az ő testéből, az ő véréből való volt.

És eszébe jutott a doktor kérdése: nincsen gyermeke?

— Azt hittem elmúlt. Maskor is voltam így.

— Így még nem volt — mondta szárazan a doktor, megvizsgálta az öreget. Nos tehát kedves Repara ur, hallgasson meg nyugodtan. Miután önnek senkije sincsen, a kit sajnálna itt hagyni, s miután edzett lelkü férfi, megmondhatom mi baja van és hogy mi vár reá. Évek óta asztenikus lázai vannak, a rossz táplálkozástól és az erejét meghaladó folytonos lázas munkától.

— Most azért fekszik egy hét óta, mert nicsen ereje, hogy felkeljen. Nem is igen lesz már.

Asztenikus tüdőgyulladás van nála készülőben s ebbe elpusztul. Akár csak ne is írnék fel semmit, de azért irok és használja utasítás szerint. Legfőképen pedig figyelmebe ajánlom a lelki készülődést örök útjára, a testével már ne törődjön: csak a lelkének meg a millióinak igyekezzék jó helyről gondoskodni.

*

Reggel tudta meg a sorsát és egész nap ez — az egyetlen gondolat zsiabasztotta el egész valóját: tehát meghal. Nincsen mentség.

Nem evett egész nap semmit, az orvos ságot nem is engedte a gazdaasszonyának, hogy elhozza, csak feküdt mereven az ágyában s nézte a szoba plafondját.

saméták legelsejére, mely először járta meg a felsőbb fórumokat, valami jókedvű hivatalnok ráírta piros ténával: risum teneatis, amici!

A piros betűk most kérdőleg villognak a jövő felé, hogy mi lesz? Mi lesz, ha a miniszterium nem fogadja el a főkapitány önálló véleményét, hanem ő is denaturálónak véleményezi a műborokat.

Honnan fogják a rég eladott műbort előszerezni, hogy azt sóval denaturálják s ha elő nem szerezhetik, kinek lesz a keserű sónál is keserűbb a műbornak a — leve?!

Naptrend 1896. június 13-án

Naptár: szombat, jun. 13. — Róm. kath.: Paduai szt. Antal. — Prot.: Tóbiás. — Görög-kel. (június 1.) Jusztin. — Zsidó: S. Korach. — Napkél 8 óra 47 percek; — nyugszik 7 óra 41 percek. — Hold kél 5 óra 14 percek reggel; nyugszik 9 óra 52 percek este.

Időjárás: hőmérséklet 20,5 Celsius fok meleg; légnyomás 784. Kéklátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó feihőzet, enyhe idő, helyenkint csapadék, később derülés várható.

Hittanvizsga a polgári leányiskolában reggel 8 órakor.

Vizsgálatok az ágostontéri leányiskolában.
Hittan és osztályvizsgák a Rudolfineumban.
Magánvizsgálatok a főreáliskolában.
Hittanvizsga a főgimnáziumban.
Írásbeli magánvizsga a főgimnáziumban.

— (Tisztelgés az új honvéddandárnok előtt.) Zurna Károly vezérőrnagy, a pécsi honvéddandár ujonnan ki-nevezett parancsnoka tegnap este érkezett meg Pécsre. Ma d. e. 11 órakor a pécsi helyőrség egész tisztikara tisztelgett az új honvéddandárnok előtt, aki a legénység felett is szemlét tartott.

— (Zászlószentelési ünnepély.) A baranyamegyei hadastyán segélyző egyesület pécsváradi fiókja augusztus hó 16-án tartja zászlószentelési ünnepélyét. Az ünnepély sorrendje a következő lesz: aug. 15-én (nagyboldogasszony napján) Pécsen lesz az egyesület és küldöttségek fogadtatása s a vendégek Pécs nevezetességeit fogják megtekinteni. Délután 4 órakor az egyesület helyiségéből zenekísérettel kivonulás Pécsváradra.

Nincsen, régi dolog ez, akkor beszéltek róla, de nem volt igaz. Akkor nem hitte el, még a halálos ágyánál sem hitte el annak a szegény asszonynak, hogy az övé az a nagy egészséges fiú. És ha ez mégis igaz volna? De hát hol van, merre lehet, él-e vagy meghalt?

Tudnia kellett. Behívta a gazdasszonyát s elküldte az ügyvéde után.

Mire az ügyvéd megérkezett, Repara halva ült a karosszékeben.

*

A hideg, nyirkos sirdőrt ketten ásták; a temető csösz, meg egy elkényszerezett, sáppadt arcú fiatal ember.

A csösz meg-meg állt a pipáját igazítani, s restül támaszkodott az ásója nyelére, a társa meg csak dolgozott tovább.

— Te Andris — pőfékelt a kajla nyaku sirásó — tudod kinek ássuk az örököszt? Annak a vén zugori Repara Mátyásnak, a kinél a te anyád is szolgált valaha.

A fiatal legény egykedvűen vállalt vont.

— Nem bánom akár kinek, csak jól kijárja a borraival.

— Na, innen ugyan nem jár — dádógott a sirásó — nincsen ennek senkije.

— Na, ha nem jár, istene se legyen! — káromkodta vissza a Repara Mátyás fia.

Oláh Ida.

Itt is ünnepies fogadtatás lesz s az egyleti helyiségbe történt bevonulás után este fáklya zenét tartanak s diszbankettre gyűlnek össze. Vasárnap reggel fél 9 órakor lesz kivonulás a zászlószentelésre, melyet a róm. kath. templomban Ssvetics Gábor fog végezni. Itt ünnepi szónoklatot dr. Egrý Dezső ügyvéd tartván, dr. Náray Pálné zászlóánya előtt diszmenetben megy el a menet a felszentelt zászlóval, s délután 2 órakor diszbed s a zászlószegyek beverése következik. Este 8 órakor táncvigalom fejezi be a fényes ünnepélyt, melynek sikerén már most is buzgólkodva fáradozik az egyesület dérek választmánya.

— (Bucsu.) Holnap (szombaton) paduai szent Antal napján — szokás szerint bucsu lesz a szent-ferencrendiek templomában, ünnepies istentisztelettel és szentbeszéddel egybekötve.

— (A baranyamegyei hadastyán segélyző-egyesület) mohácsi fiókja folyó hó 14-én a Bauer-féle kerthelyiségben. saját egyesületi zászló- és a mohácsi emlékmű alap javára, táncdal egybekötött jótékony célú nyári mulatságot rendez. A vendégek szórakoztatására a délutáni órákban különféle medve, boszorkány stb. nagyszabású léggömbök fognak felbocsájtani. Indulás testületileg zenekísérettel délután fél két órakor a Korona vendéglőtől. Kezdeté d. u. 2 órakor. Beléptidij személyenként előre váltva 30 kr., a pénztárnál 40 kr. Szülőkkel megjelent gyermekek belépti díjat nem fizetnek. Jegyek előre válthatók: Auber Károly, Klaschka Mátyás, Littauer József, Strancinger Gyula és Toldy Ignác uraknál. Felül-fizetések a jótékony cél iránti tekintetből köszönettel fogadtatnak és hirlapiilag nyugtáztatnak. Ételek és italokról, valamint jó zenéről és kiszolgálásról gondoskodva van. Alkalmatlan idő esetén a nyári mulatság június hó 21-én fog megtartatni. Az érdeklődés a mulatság iránt a közönségben nagy, igen látogatottnak ígérkezik. A rendezőség élén Paschke Gotthárd áll.

— (Felvétel a pécsi papnevelő intézetbe.) A pécsi papnevelő intézeti igazgatósága közhírré teszi, miszerint a pécsi szeminárium növendékei közé felvétetni kívánók konkurzális vizsgálata folyó évi jun. hó 30-án és jul. hó elején fog megtartatni. Azon gimnáziumi tanulók, a kik a 4. 5. 6. és 7. osztályt jó sikerrel elvégezték, vagy az érettségi vizsgálatot sikeresen letették és a kis szemináriumba, illetve a 8-ik osztályból a theologiai tanfolyamra felvétetni óhajtanak, keresztlevéllel és iskolai bizonyítvánnyal el látva június hó 30-án a délelőtti órákban a szeminárium vicerektornál jelentkezzenek, a hol a további teendők felől is értesítettni fognak.

— (Elhagyta az urát.) Anton Alajos, villányi lakosnak, szemrevaló felesége volt Gindl Mária személyében. A férj szerette is az asszonyt s vele egyideig a legboldogabb házaséletet élte, egyszerre azonban megváltozott minden. Az asszony nem érezte magát sehogy sem jól az ura mellett; mindig társaságokat keresett és egyáltalában úgy viselkedett, mintha terhére volna a házasélet. Közben-közben — természetesen — a világ is számára vette az asszonyt; tudtak a boldogtalanságról, de tudtak arról is, hogy más után epekedik, hogy szeretője van. Nem is lepott hát meg senkit sem, mikor egy szép napon csak híre ment, hogy Gindl Mária elhagyta az urát és elment, csak ő maga tudja merre. Férje egy ideig várta, hogy

viasszajön, majd köröztette, de nem tudtak soha a nyomára akadni. Mikor aztán látta a férj, hogy a hűtlen asszony nem érdemli meg, hogy tovább is szívében tartsa emlékét, megindította ellene a válópert azon alapon, hogy a felesége elhagyta. Most a pécsi törvényszék felhívja Gindl Mária-t, hogy férjével jelentkezzen, mert különben egy év múlva a házassági kötelék érvénytelennek mondatik ki.

— (Bankók a porban.) Jó dolgos ember volt Cettko Balázs, pécsi napzámos. Volt idő rá, hogy négy álló esztendeig munkása volt egyik helybeli gyári vállalatnak, majd Eszéken dolgozott két éven keresztül. Ezékről a napokban jött haza s lévén neki vagy 300 frt megtakarított pénzecskeje, azzal fel akart menni Pestre. El is készült az utra alaposan; egy pálinkásbutikban bucsuáldomást is fizetett a cimboráinak, a melyen ő maga alaposan felöntött a garatra, úgy, hogy részegen ment ki úgy este hét óra tájban a Jókai-térre s ott arra a gondolatra jött, hogy ő most megmutatja az egész világnak, mennyi pénz van nála. És kezdte a zsebéből előkotorászni összegyűjtött pénzecskejét s részeg fővel kihajlítta maga elé a sok bankót a földre, melyek között bizony szép kékhasu, ötös, tízes és ötvenes bankók is voltak. Szerencsésjére egy rendőr meglátta hogy mit csinál és pártfogása alá vevén, összeszedte a szétszórt bankókat, őt magát pedig bevitte a kóterba, hogy kialudja a részegséget, ami arra a furcsa gondolatra vezette, hogy bankókat szórjon a porba!

— (Az első tömeges felrándulás a kiállításra Pécsről.) A pécsi kereskedelmi és iparkamara a pécsi ipartestülettel együttesen folyó évi június hó 28. és 29-re pécsi iparosok, kiskereskedők és ipari segéd munkásoknak a kiállítás megtekintését a nyújtott kedvezmények igénybe vétele mellett lehetővé teendő, tömeges felrándulást rendez. Ezen felrándulásban résztvevők két napig Budapesten tartózkodhatnak, élelmezést, lakást, belépti és oda és vissza szóló vasuti jegyeket kapnak, a miért összesen 8 frt fizetendő. A résztvételre való jelentkezések f. é. jun. hó 17-ig, mindenkor 8—12 óráig fogadtatnak el a pécsi kereskedelmi és iparkamara vagy a pécsi ipartestület helyiségében.

— (Meggzúnt, fellépett.) Még mindig érkeznek hivatalos értesítések megyénk községeiből, hogy az állatjárványok egyes helyeken mig megszünnek, addig másutt fellépnek. Így legújabbban is a száj- és körömfás Kovácshida, Kis-Szt.-Márton községekben, Drávapalkonya községhez tartozó Hajduház pusztán és Kelemenligeten megszúnt, mig ellenben Szerdahelyen és Bostán fellépett. A sertésvész megszúnt Helesfa, Mindszent, Baranyavár, Kistelek, Kacsóta, Cinderi-Bogád, Okorág, Monosokor, Csoloka pusztán, Német Szék és Oszró községekben s fellépett Belvárdon. Ezek szerint, a hol az állat járvány megszúnt, a községek területe a zár alól feloldatott, a hol pedig fellépett, ott a községek alispáni rendelettel határszár alá vétettek.

— (Utiköltség a millenniumi kiállításra postamestereknek.) A pécsi postaiszgatóság területén csak három vidéki postamester részesült abban a ritka szerencsében, hogy utiköltség gyanánt a millenniumi kiállítás megtekintésére 21 frt és néhány krajcárt kapott. A dolog úgy áll, hogy a

2-3 évvel azelőtt egy magasabb rangu tisztviselő jubileumára gyűjtött összegből fenmaradó 64 frt és néhány krajcárnyi felesleg három részre osztva a baranya-vaszari, a miszlai és kömlödi póstamestereknek jutott. A millenniumi utiköltség annyival is inkább okozott örömet nevezett postamestereknek, mivel eddig csak a szabálytalanságok címén rajtuk megvett büntetés pénzek megfizetésében volt osztályrésztük.

— **(Becsapott szállásadó.)** Egész regénybe illő históriát beszélnek most a Rókus-alján. Él ottan egy özvegy asszony, aki tehetőse is, javakorbéli is s férjhez is mehetne, de csak egy baja van, hogy legényembert szeretne az urának. Ezzel történt még a mult hétfőn, hogy a házba, a hol ő is lakik, beállított egy fiatal vándorlegény. Azt mondta, hogy Budapestről jön és hazagyekszik Barcs-telepre, mert odavaló. Szállást kért a házban, de nem adott neki senki; csak az özvegy szive esett meg rajta és befogadta magához. A legény megköszönte a szives vendéglátást, és igénybe is vette nem egy éjszakára, se kettőre, hanem ott volt egész tegnapig. S az özvegy annyira megkedvelte a legényt, hogy még bizalmat is érzett irányában s tegnap délután egy kis dolga akadván, egyedül hagyta otthon a vendégét. Nagy volt aztán a meglepetése, mikor hazamenvén, üresen találta a lakást, de még a szekrényfiókot is üresen, a miben pedig husz forintocskát tartogatott, arra számítván, hogy ha több gyűlik hozzá, beviszi a tőkéjét szaporítani a takarékpénztárba. De hát eltűnt a husz frt s vele nyoma veszett a hálátlan vendégnek is.

— **(Elhajtott csorda.)** Vugi Rác János kanásznak egész kis csordája legelt a telegéri pusztán, amennyiben volt neki egy ökre, egy tehene, két sertése, meg egy kecskéje. Most már ez a kis csorda nem legelt többet, mert hétfőn éjszaka valami ismeretlen jómádár az egészet elhajtotta. Hogy kik lehettek a tolvajok, ha ugyan többen voltak, vagy csak egy ember hajtotta el a csordát, azt nem is gyanítják, valamint azt sem, hogy merre tűnt el a csordával együtt az ügyes tolvaj, a kinek még eddig nem akadtak a nyomára.

— **(Megfizetett.)** Egyik éjjel egy gyódi kocsmában huzatták a cigánynyal Duló Gergely és még egy mulató cimborája sorban a szebbnél szebb nótákat. Mikor aztán a fekete gyerekek a muzika árát kérték, a cimborá kilopózott a kocsmaából, Duló Gergely pedig e szavakkal: „Megfizetek, csak jertek utána m!” a kocsmaajtóhoz állt. Semikor a nagybögös kilépett az ajtón, Duló Gergely a kezében levő vasbottal úgy fejbe csapta, hogy az vértől borítva menten összerogyott. Ekkor a kisbögös, elkiáltva magát: „Jaj, agyonütötte kend a nagybögöst!” szintén ki akart rohanni az ajtón. A dühös ember ezt is fejbe csapta, a ki szintén eszméletlenül terült el a földön. Duló ekkor az ajtóra állt s halállal fenyegetett mindenkit, a ki ki mer lépni. Azok meg is voltak annyira rémülve, hogy tájára se mentek az ajtóhoz, hanem tanácstalanul álltak, nem tudván, mit tevék legyenek. Duló Gergely ekkor fogta magát, szépen haza ballagott s otthon kivén a gazdája asztalfiókjából a cselédkönyvét, mert a jeles firma cseléd volt egy gazdaháznál, azzal odább állt. A két cigány csak nagy sokára eszmélt fel és

az ütések helyeit még most is fején viseli. A jómádarak azonban, a kik ily szépen megfizettek a nótáért, eltűntek a vidékről.

— **(Újabb csőd.)** A pécsi kir. törvényszék, mint csőd bíróság, a „Vogl Teatvérek” cég tulajdonosai, Vogl Borbála férj. Einberger Józsefné és Vogl Mária hagyatéka ellen a csődöt, tegnap tartott ülésében, elrendelte. Csődbiztosul Bogya y Pongrác törvényszéki bírót, tömeggondnokul Müller János dr. ügyvédet, helyettesül Rásky Béla dr. ügyvédet rendelte ki a kir. törvényszék s igénybejelentései határidőül augusztus hó első napját, felszámolási határnapul pedig aug. 13 dikát tűzte ki.

— **(A mohácsi iparostanoncok iskolájában)** az évrő vizsgálatokat az iskolabizottság állapította meg, hogy valamennyi osztályban június hó 16 án — kedden — este fél 5 órától 8-ig fogja megtartani. Minden osztályban hármás bizottság fogja a vizsgálatokon a felügyelő bizottságot kiküldöttjeként képviselni. A III. osztályban Margitai Péter, Simonkovits Mihály és Mayer Vilmos; II. a) osztályban Frommer Miksa, Jahoda Ede és Krammer Antal; a II. b) osztályban Sebők Mihály, Briglovits Imre és Simonovits György; I. a) osztályban Toldy Ignac, Doikits András és Bárány Lajos; I. b) osztályban Toldy József, Csöngő Mihály és Egrich József; az előkészítő osztályban Stájevits János, Fábricky József és Simonkovits Mátyás. Német Lipót a szerdán tartott bizottsági ülésen a legjobban tanuló ifjunak megjutalmazására egy darab aranyat ajánlott fel. Ugyanezen gyűlésen el lett határozva, hogy megkeresik a pécsi iparkamarát azon célból, hogy a mohácsi iparostanoncok megjutalmazásához az ő részéről is hozzon áldozatot.

— **(Temetés.)** A hirtelen halállal kimult Tantossy Ferenc kir. táblai segédhivatali igazgatónak temetése ma este 6 óra kor történt meg általános részvét mellett. A temetésen az elhunyt hozzátartozóin kívül résztvett a kir. tábla és a kir. törvényszék tisztviselői kara nagyszámban s a kir. tábla segédhivatali személyzete díszes koszorút helyezett az elhunyt koporsójára. A gyászestéről a család a következő jelentést adta ki: „Özv. Nagyjásai Tantossy Sándorné szül. Saly Julia saját valamint unokái, úgy gyermekei és az összes rokonok nevében, is, fájdalomtól megtört szívvél jelenti a szeretett és felejtetlen fiu, édesapa, testvér, illetve rokon nagyjásai Tantossy Ferenc kir. táblai segédhivatali igazgatónak élete 43. évében, június hó 10-én este 7 órakor szélhűdés következtében történt gyászos elhunytát. A boldogultnak hült tetemei f. hó 12-én délután fognak a budai külvárosi temetőben levő halottas házban beszenteltetni és ugyanott a sirkertben örök nyugalomra tétetni. Pécsen, 1896. június 12-én. Áldás és béke lebegjen hamvain!”

— **(Riadalom az éjszakában.)** Az éjjel úgy 11 óra tájban nagy riadalom volt a Kórház utcában. Ket munkásember találkozott ott egymással, régi ellensége egyik a másiknak. Ugy látszik, most akartak maguknak elégtételt venni a sok boszuságért, amit egymásnak okoztak, mert Gyep György — így hívják az egyiket — hamarosan toroklászni kezdte a társát, a mit az szintén nagy busgalommal akart György barátja állat alatt foganatba venni. Mikor azonban látta, hogy ellenfele legyőzi, segítségért kiabált s csakugyan oda is sietett csakhamar egy rendőr a sarokról, hol posztot állt s a verekedőket szétválasztotta. Az éjszakai riadalom a bíróságnál nyer folytatást.

— **(Verekedő lányok.)** Tegnap este 8 óra tájban a vasfürdő előtt két leány

összeveszett és alaposan helybenhagyta egymást. Az egyik azonban, Cece Maria a csatában a rövidebbet huzta és ma panaszt is tett a rendőrségnél legyőzője ellen, a kiről azonban csak annyit tud, hogy Annának hívják és helynéküli cselédeányzó. Most a rendőrség keresi a verekedő hajadont s ha megtalálja, majd akkor fog az is kiderülni, hogy mi volt oka a két leány harcának.

— **(Halálosítások.)** Krecht József, a herceg Esterházy-uradalom nyugalmazott szántartója tegnap Szent-Dienesen életének 87 ik esztendejében, hosszas betegség után meghalt. Temetése holnap (szombaton) délután 4 órakor lesz. A gyászistenisztelet f. hó 13-án délelőtt 10 órakor lesz az elhunyt lelkiüdvéért a szentdienesi plébánia templomban. Krecht Ferenc esperes-plébános, Krecht Jozsefin özv. Finck Ágostonné és Krecht Nándor atyjukat gyászolják. — Unger Ede vasszói körjegyző f. hó 12-én (csütörtökről péntekre virradó éjjel) 2 órakor rövid pár napi szenvedés után 61 éves korában váratlanul elhunyt. Ifju nején, szül. Szurpek Franciskán kívül 7 árva gyermek siratja a jó férjet és kedves családapát.

— **(Megrögzött gonosztevő.)** Cseh Lidia, ismeretlen illetőségű asszony, folyó hó 5-én került ki a rendőrség börtönéből Szigetvárott, hová koldulás és csavargás miatt került. Ugy látszik azonban, hogy már vérebén a csavargás és a lopás, mert még aznap elment Vicián Imre házához, a hová természetesen koldulva állított be, de mert kedvező alkalom kínálkozott, felpakkolt egy csomó ruhát az udvaron s azzal odább akart állni. De a tulajdonos még idejekorán észrevette a lopást, a tolvaj nőnek utána ment, ő maga le is tartóztatta s bekísérte ismét a rendőrség börtönébe, honnan most már nem egyhamar szabadul ki.

— **(Lólopás.)** Kis Mihály alsónyéki lakosnak két lovát keddre virradóra ismeretlen lóköltő az istállóból elhajtotta. A két ló, mindakettő sötétpej kanca, az istállóban épen őrizet nélkül volt, mert a gazdának beteg feleségét kellett odabent ápolni. A sok baj — úgy látszik — kimerítette a gazdát s az elaludt olyan mélyen, hogy nem hallotta a lódobogást. A lopást csak reggel vette észre, mikor lovait megitatni az istállóba ment. Azoknak hült helye volt s még ma sem jöttek a nyomára, hogy ki és merre hajtotta el őket.

— **(Keresnek egy asszonyt.)** Kontyi Róza, Pásztor Sándorné csak tizenkilenc éves fiatal menyecske, urától azonban már egyévi házasság után megszökött és hazajött az apjához lakni. Itthon volt aztán sokáig s bár szülei rá akarták beszélni, hogy térjen vissza az urához, ezt határozottan megtagadta. Ugy látszik a folytonos rabeszelés miatt meggyűlölte az apai házat is, mert tegnapelőtt eltűnt s azóta bárhogy keresték is, feltalálható nem volt.

— **(A diszmenet megismétlése.)** Vilmos német császár az eddigi értesülések szerint szeptemberben Magyarországra jön, résztvesz a hadgyakorlatokban, az udvari vadászatokban és a vaskapu ünnepélyes megnyitásban, azután pedig megnézi a kiállítás. Királyunk — hír szerint — kifejezte azt a kívánságát, hogy a német császár látogatása alkalmával alakítsák meg újra a diszbandériumot, hogy ez résztvegyen a császár tiszteletére rendezendő ünnepélyeken. A bandérium

tagjai a legnagyobb örömmel hajlandók teljesíteni a király kívánságát s így lehet, hogy a díszmenet megismételtetik szeptemberben.

— **(Le a fegyverrel.)** Ez a belügyi és honvédelmi miniszterek együttes jel-szava az aggharcosok ellen. Szegény veteránok! Aligha Erreth Antal temetésén nem vonultak ki utoljára az ő legnagyobb büszkeségükkel, melyről a róta is dalol:

Tollkalap fejében, kard az oldalán,
Masirozik büszkén a délceg veterán!

Most megváltozik ez a büszke nóta és kard nem fityeg többé az öregek oldalán. A belügyminiszter — szabályrendeletileg intéz kedik, hogy az ilyfajta egyesületek tagjai csak olyan egyenruhát hordhatnak, mely a katonakéval össze nem téveszthető és a melyhez kardot nem szabad viselni. Így legalább szegény ujoncok is sok nevetséges helyzettől menekülnek meg, mert most nincs az a kéthetes katona, aki ne tisztelgessen a harcias külsejű veteránok. A harcászati egyesületek pedig gyászba borulva fogják szidni azt az önkényt, mely elveszi tőlük a parádét, a kardot, az egyedüli örömeiket a tövises veteránpályán. Most már csak a zászlót és a jelvényeket hagyták meg nekik, ezek mellett pedig a harcászati kard nélkül olyan lesz, mint az oroszlan, a ki kanállal eszi az aludt tejet.

— **(Szentársulatunk vándorlása.)** Somogyi Károly, a pécsi nemzeti szin-

ház igazgatója, szintársulatával, minthogy Nagy-Kanissán nagyon rosszul megy a dolga — az idén kétszer megy Kaposvárra: most júniusban mielőtt B.-Füredre menne, s majd az ősszel. Ha Somogyinak csakugyan ez a szándéka, akkor sietnie kell, hogy június közepén tartsa előadásait Kaposváron, midőn a közönség még otthon van. Az időjárás is igen kedvező, mert még nincsenek meleg napok s így a közönség bizonyára szívesen keresne szórakozást az arénában estenként, annyival inkább, mert egyéb mulatság ez idő szerint Kaposváron nem kínálkozik. Nem mondjuk ezzel, hogy Kaposváron a kettős szezon okvetlen jól fog sikerülni, mert az már tapasztalati dolog, hogy a millenniumi esztendő semmiféle vállalatnak se kedvez.

— **(Új vasut Somogyban.)** Kaposvárról írják nekünk, hogy a vármegye egyik legfontosabb helyi érdekű vasutvonalának építését, mely Szigetvárt kapcsolja össze Kaposvárral, a jövő hó 1-én megkezdik. A vasutat Széchenyi József gróf financirozza, s a hozzájárulási költségek már biztosítva vannak.

— **(A kereskedelmi kongresszus)** e hó 15-én kezdi meg három napra terjedő tárgyalásait Budapesten. A vidéki keresk. egyesületek élénk agitációt folytatnak a kongresszus minél nagyobb látogatottságának érdekében s a maguk részéről külön felhívásokat bocsátottak ki. A központi bi-

zottság ellen azonban sok panasz hallatszik az ügyeknek nem elég serény vezetése miatt s ennek tulajdonítják, hogy az érdekelt köröket nem foglalkoztatja a dolog annyira, mint a mennyit fontossága megérdemelné. Egyébként a kongresszus tagjai június 14-én ismerkedő-estét tartanak az István herceg szállóban. A kongresszus megnyitása másnap délelőtt 10 órakor lesz a kiállítási önnepégek csarnokában a kereskedelemügyi miniszter elnöklése alatt.

— **(Királyi kegyelem.)** A szegvárdi kerületi fogházból Magyarország eszedéves fennállásának emlékére a koronázási évforduló napján, június 8-án két gyilkost bocsátottak szabadon: Harci Jánost és Zana Györgyöt. Harci János alsónyéki fiatal vagyonos gazda, a ki két évvel ezelőtt felesége szeretőjét vágta agyon egy baltával, mivel hűtlen feleségével együtt találta. Lana György Pál, pedig egy 17 éves tolnamegyei pusztai juhászlegény, a ki a lányok miatt összeszó-lalkozott barátjaival és közülök egyet agyon-szurt, többeket pedig megsebesített. A legfelsőbb királyi kegyelem sürgöny útján érkezett Szegvárdra s az illetőket rögtön szabadon bocsátottak.

— **(Akasztás Eszéken.)** Ma hajnalban végezték ki a 74 éves Csönka Ferencet, a ki hosszú életének legnagyobb részét a börtönben töltötte. Legutóbb Illaván ült husz esztendőt s ismét kiszabadulva,

dosók a fejedelmet, kinek arca komor csaknem vissza rettentő volt.

— Kardomra, szólt Zay Hosvayhoz, a fejedelem és császár közt valami kedvezőtlennek kellett történnie, tudom, hogy nem adott semmi biztos feleletet sem a ravasz török.

— Ne csodálkozzék rajta, bátyám, vegyült a beszédbe Mikes, az a mi sorsunk, szegény bujdosóké; csak ígérnek de soha sem érjük meg a teljesülést.

Rossz színben láttok, mindketten. Hiszen nézzétek, mily előzékenységgel bucsuzik a kalmakán urunktól, s mennyi tiszteletet tanusítanak itt mindnyájunk iránt.

Valóban egy-egy szolga lépett magyarjainkhoz, értékes nyusztprémes köpenyeket helyezve vállaikra, mint a padisah ajándékait; ezekben ültek fel lovaikra, s hangos szavak, üdvözlések közt követték a fejedelmet, ki már a palota előtt táncoltatá paripáját. A lovak nyomában ballagott vig szívvel, gyors lábakkal Ruszten, a most már szabad Balázs.

Napok multak a császárnál tett látogatás óta, s évek gyötrelmeit viselték el a bujdosó magyarok; hiszen még azt sem tudták, mért is jöttek Törökországba, csak céljuk volt ugyanaz, mely élteket vezérelé, hazájok megszabadítása. Achmed szultán semmi megállapodásra sem jutott Rakóciával; csak a helyzetről adott neki egy kis felvilágosítást, mely a török részéről tarthatatlan, s békére kényszeríti. De nekik ez artalmokra fog lenni; ők sereg élén akarnak horukba visszatérni, s zászlajuk alá gyűjteni a hazafiakat, kiknek szive vérzik elnyomatásuk miatt.

szolga volt, legalább azt mutatta ruhája, ámbár arcán volt valami büszkeség és bizalom s szeméből meg nem tört fény sugárzott. Meglepetésében nem birt szóhoz jutni, csak egy kérdő tekintetet vetett az ismeretlenre.

— Ugy-e, csodálkozik rajtam, nemes ifju? Ne nézze ruhámat, ne arcom vadságát, — én magyar vagyok.

— Te magyar vagy és itt, ilyen állapotban?

— Igen, s az tette arcomat oly vaddá, ez tette életemet oly keserűvé. Még gyermekkoromban raboltak el a pogányok hazámból, legyilkolva minden övéimet. Nekem erős testalkatom miatt kegyelmeztek meg; jancsárt képeztek belőlem, de midőn már ismeretlen hazám felé akartam indulni, hogy fegyveremmel saját népemet irtsam, meglátott a hatalmas fővezér s magához vett s azóta őt szolgálom, de azért még hazámba nem mehettem el.

— Szegény ember.

— Ne nevezzen így, kedves uram. Szegény, szerencsétlen voltam eddig, míg azt hittem, hogy csak engem sujt egyedül ily szigorú kegyetlenséggel a sors; de most, midőn látom e félisteneket, most mégis elismerem, hogy van isten még az égben s ha van, el is küldi villámait a zsarnokra.

A rabszolga magas szikár alakja szavai alatt felgyenesedett, arcát, melyre még a 30 tavasz, mely felette elrepült, kevés rózsát hintett, most pir boritá el. Mikest meghatotta e látvány; megragadta a férfi jobbját s magához szoritva mondá:

— Épen ezért ne essél kétségbe s reméld a legjobbat.

egyik legjobb jótévőjét Podgradján, bizonyos Zeivan Csigrát meggyilkolta és mikor Szegeden el akarták fogni, Szekula szegedi rendőrbiztost lelőtte. Ezért kellett halállal lakolnia. Bali Mihály emberül végzett vele. Csonka a Rózsa Sándor féle bandának utolsó Mohikánja volt és négy gyermek maradt utána.

— **(A baranya-mágocsi országos vásár.)** A f. hó 7-én tartott u. n. Antalnapi-vásárnak kitünő idő kedvezett. Egyike volt azoknak a vásároknak, melyekről azt szokták mondani, hogy „nagy vásár“, de az üzleti eredményt véve alapul, bizony nem volt nagynak mondható. Különösen szarvasmarhában volt nagy a felhajtás, dacára annak a körülménynek, hogy a vidéken több község zár alatt van. Élénk üzlet csak az apróbb marha körül fejlődött ki. Féléves borjuk 40—45 forinton keltek el, a mi olcsónak mondható. A hangulat általában véve nyomott volt, a mi így aratás előtt, mikor bizony kevés a pénz, nem is feltűnő.

— **(Peronoszpóra.)** Oly hirtelen lépett fel a szőlőbetegség ezen neme Baranya-Vaszaron, hogy előreláthatólag nagy pusztítást fog véghez vinni a fillokszera által amugyis elerőltetett tőkéken. Kedvez a peronoszpóra fejlődésének a sok esőzés, mert alig mulik el nap eső nélkül. A szőlőbirtokok ébersége sem valami dicsőretre méltó. A peronoszpóra elleni védekezés olcsó is, meg könnyű is. Dacára ennek a körülménynek oly nagy fokú indolenciát tanusítanak

szőlőbirtokosaink a szőlő védekezéssel szemben, mely feltétlenül megrovandó. Pedig tanulhattak volna már saját kárukon.

— **(Gazdátlan üsző.)** Jeles költőink egyik névtelenje cselekedte meg ezt az örökbecsű, két sorból álló költeményt:

„Zöld torony aljában
Röpköd egy árva tinó.“

Nos hát Dunaszekcsőn nincs ugyan zöld torony, de a napokban mégis találtak ott egy árva, gazdátlan üszőt, a melyik korára nézve egyéves lehet, szőre fehér, szarva pörge, jobb füle hegyes és — illetőségi helye ismeretlen. A gazdátlan üszőt a mohácsi szolgabíró udvarába hajtották be s most a gazdáját tizenöt nap alatti jelentkezésre hívja fel a szolgabíró, mert különben az üszőt elárverezik, hogy ne legyen olyan árva; hanem akadjon, a ki olcsó pénzért magáénak fogja vallani.

— **(Kedvezményes jegyek a kiállításra.)** A magyar királyi államvasutak a kiállítás alkalmából a VIII-tól XIV-ik vonalszakaszba eső összes állomásai személypénztárainál, úgy a városi menetjegyirodákban rendkívül kedvezményes áru menettérti 14 napig érvényes „Millennium“ jegyfuzeteket árúit. Ezen jegyfuzetek tartalma a XIV. vonalszakban: 1) egy személyvonatra érvényes menettérti uti jegy, 2) egy kiállítási, 3) egy „Ős Budavári“ belépő jegy, 4) egy ebéd szelvény, mely a kiállítás, nemkülönben Ős Budavára területén, valamint a főváros legtöbb első rangú vendéglőjében készpénz fizetés helyett elfogadtatik. A mennyiben ezen ebéd szelvények bármilyen igénybe

nem vétetnek, a II. oszt. B. szelvény 90 krért, a III. oszt. C. szelvény pedig 70 krért — úgy a kiindulási állomás, valamint Budapesten Gizella-ter 4. sz. a. központi pénztárnál — visszaváltatnak. 5) egy 1000 koronáról szóló baleset elleni biztosító bárca, 6) egy diszes fővárosi utmutató. Ezekon kívül még egy-egy utalvány van benne, melynek ellenében a „Feszty-féle körkép“, „Munkácsy festménye „Ecce Homo“, „Párizsi mulató“, Godard féle „Ballon Captif“, „Állatkert“, „Oculoskop“ stb. látványosságok tetemesen mérsékelt áru belépti díj mellett megtekinthetők. Ily jegyfuzetek árai a következők.

Vonalszakasz Budapestről	Menettérti jegyfuzet ára			
	ebéd szelvény			
	nélkül mellet	nélkül mellet	nélkül mellet	nélkül mellet
	II. osztály	III. osztály	II. osztály	III. osztály
VIII.	6 20	7 10	4.—	4 70
IX.	7 20	8 10	4 50	5 20
X.	7 70	8 60	5.—	5 70
XI.	8 20	9 10	5 50	6 20
XII.	9 30	10 20	6.—	6 70
XIII.	10 30	11 20	6 50	7 20
XIV.	11 80	12 70	8.—	8 70

Gyorsvonatnál a rendes különbözet utánfizetendő, miről az állomási pénztáraknál pótló jegy váltandó.

Törvénytörvények.

§ A bórkereskedő kocsis. V a k a n y á c Rádó siklósi lakos, kocsis minőségben szolgált Szivér siklósi ügyvédnél s mikor egyszer a gazdáját átvitte Mohácsra, ott a kocsi-

A járókelők zajongása lecsillapult; Rákóci nyusztoz kaftánnal vállain, kísérv a fővezértől és az időközben megjelent Ibrahim kalmakántól a császár terme felé haladt. Csak egyedül lépett be rajta; a két török hátra maradt. Ibrahim kihívó tekintetet vetett Chalilra, ki nyugodtan viselte azt el, bár nem épen kellemes sejtés vett erőt szíven; hiszen még nélküle nem esett meg titkos értekezlet a padisah előtt, csak most. S talán ezért tekintett oly gunyos szánalmasan fel reá a kalmakán, míg Chalil vissza nem indult a folyosón lakosztálya felé.

Midőn a helyhez ért, hol Mikos szerencsétlen hazája fiával megismerkedett, szemei önkénytelenül is megakadt a daliás ifjun, ki mintegy védőleg lépett az ura színe előtt alázattal meghajló rabszolga elé.

— Üdv neked, Chalil, a hatalmas padisah nagy fővezérének, áraszon el Allah kegyeivel. Hallgasd meg kérésemet, melylyel ismeretlenül bár, de kegyedben bizva terhelni merészellek.

— Adja meg neked is a keresztények Istene, mit nekem kívánsz. Szólj, habár nem is ismerlek, tudom, hogy magyar vagy s a magyart én mindenkor tisztetem.

— E nemes vonzalmadat tehát, add vissza e rab szabadságát, kit gyermekkorában ragadtak el honából s azóta nem látta szépségeit.

Chalil meglepetve tekintett az ifjura, majd a mellette álló férfira, ki örömben remegve nézett fel pártfogójára.

— Rusztem legkedvesebb szolgálaim egyike; nem is volt nálam semmi baja. De hiába, a hazaszeretetet nem pótolja semmi, csak a haza, nyujtson bár nyomort boldogság helyett. Jól van, visszaadom neki szabadsá-

gát; legyen a te hálás szolgád, mert oly nemes szív, mint a tied, megérdemli, hogy hű beavatottja legyen.

— Köszönöm kegyelmedet, nemes férfi, soha sem fogom azt elfelejteni, vessen bár a sors bárhová.

— A szolgál egy örömkialtással veté magát térdre megszabadítója előtt, hálásan karolva át térdeit.

— Köszönöm kegyességed nemes ifju. Megszabadítottál, szabaddá tettél, s én hálából fogadom, hogy bárhová is követlek, hű szolgád leszek, még éltemet is feláldozom érted, ha kell.

— Kelj fel én is ember vagyok. Nem kívánom, hogy megtartsd a fogadást, melyet hálából tettél; oh ne légy oly vakmerő, hogy megkíséreljed elhallgattatni a honvágy szavát, hiszen nem viselheted el az epedő sóvárgást, mely ahhoz köt jobban roszban egyképen.

Uram magyar vagyok; tudod, hogy a hálát nem lehet kiirtani szívéből, s én csak úgy tudom meghálálni jótéteményedet. Ne üzz el magadtól; keserű lesz nekem a honi gyümölcs, ha megszabadítóm gyászos sorsáról semmit sem tudok; ne üzz el!

Mikest meghatották ez őszinte szavak; felemelte a szolgát. Szívét édes meglegedettség tölté el; elenyészett sötét borongó világa. Mily boldogok is vagyunk, ha megszereztük egy szív igaz szeretetét, mely gondosan vesz körül bennünket buba, örömben egyformán. Ajkai megnyiltak, hogy az örvedő szolgál helyett is köszönetet mondjon a fővezérnek, de az már eltávozott. Hanem kitárultak a tanácsterem ajtai, s megjelent ott Rákóci követve a hatalmas szultántól, ki jobbát barát-ságosan megrázva vált tőle. Zajongva fogadták a buj-

derékből bőröket szedett elő és árulni kezdte. A csendőrök azonban rajtacsípték és mert egy siklósi bőrkereskedőtől épen abban az időben loptak el nagyobb mennyiségű bőrt, a lopás vádja alatt letartóztatták. Vakanyác ekkor azzal védekezett, hogy a bőröket a gazdája kertjében találta; a pécsi kir. törvényszék előtt ma meg az volt a védekezése, hogy a bőröket az utcán találta. A lopás vádját nem is lehetett ellene beigazolni; de igenis az bebizonyult ellene, hogy volt tudomása a bőrkereskedőnél történt lopásról s a talált bőröket — bár megvolt győződve, hogy azok lopottak — mégis megtartotta magának s így orgazdaság vétségét követte el. Ezért aztán elítélte a törvényszék három havi fogházra, melyből egy hónapot a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vett.

§ A Hajó-szálloda kifutója. Brunner Károly pécsi napszámos, egy üres órájában kint lopta a napot a vasuti pályaháznál s ott valahogy az a szerencséje akadt, hogy egy utas a pakkját bevittette vele a Hajó-szállodába. Mikor a pakkot a folyóson be felé emelte, meglátta őt Löwy Sándor bécsi utazó, ki a Hajóban volt szállva s megszólította:

— Ugye barátom, maga szolgál it a Hajóban.

— Igen, nagyságos ur, én vagyok a kifutó. Felelte tisztességtudással Brunner, a ki látta, hogy az utazó a kezében egy csomó pénzt és egy utalványt tart.

— Nos, ha kifutó, hát fusson ezzel a husz forinttal a postára s adja fel. Szolokra küldöm. Sürgős!

Brunner kétszer se engedte ezt mondatni magának. Elfutott a pénzzel, de az utazó nem is látta viszont, csak akkor, mikor a rendőrök elfogták a jeles kifutót, a ki a husz forintot elsikkasztotta. Ma állt e büneért a pécsi kir. törvényszék előtt a sikkasztó napszámos és azzal védekezett, hogy annak az urnak több eszének kellett volna lenni, mint neki; hogy bizhatta a pénzt olyan emberre, mint ő, a ki akkor is részeg volt. A törvényszék ezt a védekezést nem vette figyelembe és egy havi fogházra ítélte a sikkasztó napszámost, a ki az ítélet ellen felebbezett.

§ A vétkes bukás büntetése. Frankl Vilmos, sumonyi kereskedő még 1889-ben csödbe kerülve, vétkes bukás miatt bűnvádi eljárás alá fogatott s az alsóbb bíróságok el is ítélték vétkes bukás vétsége miatt 20 frt pénzbüntetésre. A kir. Kuria azonban nagyon is enyhének találta ezt a pénzbüntetést és nyolc napi fogházat mért a vádlottra, a ki előtt ma hirdette ki a pécsi kir. törvényszék a legfelsőbb ítéletet s nyomban át is adta a kir. ügyészségnek, hogy a rá mért fogságot kitöltse.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése június hó 12-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Napirend előtt Ugron Gábor kifogásolja, hogy a delegációk albizottságainak ülései nem nyilvánosak, a mi megcsorbitása a képviselők jogainak, akik ily módon nem ellenőrizhetik a bizottságok működését. Tiltakozik az ellen, hogy a külügyi albizottság Goluchowszkyknak az osztrák albizottságban elmondott beszédét tudomásul vette a nélkül, hogy ott újból elmondta volna. A király elmondta a trónbeszédet mindkét delegáció előtt, tehát a külügyminiszter is elmondhatja a maga expozéját kétszer. Az a sajnós, hogy ilyen esetek alkalmával a magyar albizottság mindig meghunyászkodik. Fölkéri az elnököt, hogy a

főrendiház elnökével együttesen intézkedjenek, hogy az albizottságok ülései nyilvánosak legyenek.

Tisza Kálmán védelmébe veszi az albizottságot. Az expozé a magyar albizottságban nem tudomásul vették — ugymond — hanem, mint ismerettest, a tárgyalás alapjául elfogadták. A delegáció nem a képviselőház bizottsága, hanem regnikoláris bizottság és nem áll a házszabályok alatt, tudva levőleg ülései mindig zártak voltak.

Szilágyi Dezső elnök kijelenti, hogy a delegációk nem állanak a Ház elnökének hatásköre alatt, következésképp nem tehet semmit.

Következett ezután a kuriai bíraskodásról szóló javaslat, melyben az ellenzék több módosítást adott be. Valamennyit mellőzték.

A mai tárgyaláson összesen hét szakaszt pörgettek le.

Olay Lajos interpellált ezután a választói névjegyzékek és a föld alatti villamos vasut ügyében, mire nézve Perczel Dezső belügyminiszter válaszát tudomásul vették.

TÁVIRATOK.

— **Harc Luegerék ellen.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az Ugronpárt legutóbbi konferenciáján elhatározta a Bécs elleni harcot, valamint hogy Luegernek és társainak galád dühöngéseit nem hagyják megtorlatlanul.

NYILT-TÉR +)

Krondorfi savanyvíz.

Stefánia trónörökösne forrás,
kitűnő gyógyvíz,
kedvelt asztali víz.

Főraktár: Pécsset,

Hirschler Mór urnál.

Kapható mindenütt.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Okleveles gépész,

kovács mester,

ki a cseplőgép kezelésében jártas, ajánlkozik **uradalmakhoz mint gépész.** Czim: **Schlitt György Szab.-Szt.-Király.**

Cs. és kir. szab.
Zentler-féle
férfi és gyermekruha-
raktár Pécsset, király-
utca, Bazár épület, a
városházával szemben.

„Millenium-
öltönyök“
a legújabb és legdiva-
tosabb

Lodenposztóból
a legdusabb választék-
ban, továbbá tavaszi
felöltők, felső kabá-
tok, havelec, és öltö-
nyök a legfinomabb
angol és francia szö-
vetekből bamulatos ol-
csó árakon ajánl a

ZENTLER-féle

cs. és kir. szab. úri és gyermekruha-
raktár

Pécsset, Király utca 1. sz., Bazárépület.
Figyelmeztetés! Ezén legújabb loden-
szövetek általánosan elismert tartósága
által azon kedvező helyzetbe vagyok,
hogy annak minősége valamint olcsó ára
folytán minden külföldi és fővárosi leg-
nagyobb hasonló cégekkel versenye-
zek!

Rothschild-tapasz

legjobban bevált köszvény, rheumatismus
és mindennemű csuzos daganatok ellen. Egy
tekeres Rothschild tapasz, 90 krért (jevőbő
lyegekben vagy postautalványon) bérmentve
küldetik. Valódi minőségben csak a „Római
császár“ gyógyszerárban

BAYER HUGONAL

Bécs, Wollzeile 13. sz.

kapható. Ugyanott minden külföldi speciál-
tások nagy raktára.

TAI ZS JÓ Z S E F

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajálja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

papi, körjegyzői és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehérneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle cikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.